

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

Ikonium—Listra.

(Ap. csel. 14., 1—20.)

Fiatalfi pap volt. Alighogy kikerült a theológiai iskolából. Feje tele tudománnyal — szive tele idealokkal. Nekiindult az életnek. Egy kis egyházközség egyhangulag meghívta lelképásztornának. Csinos kis templom, tágas parochia várta az új papot. Az első papot. Eddig kis leányegyház volt a község, de templomot, paplakot építék saját erejéből. Meg volt a fiatal lelkész beiktató ünnepélye. Nagy nap gyülekezet és pásztor életében. Délelőtt tele templom, lelkes beszédek — lelkes hallgatóság. Utána 100 terítékes bankett. Öröm, vig hangulat, jókedv, lelkész dicsőítés. Pár órával ezután — nagy felháborodás, harag, gánoszkodó kifakadások a fiatal lelkész egy csekély megmondolatlansága miatt. Délelőtt dicsőítés, magasztalás — virághalmozás — délután kö- és sárdobálás! Délelőtt egyhangú lelkészedés, egységes gyülekezet — délután meghasonlás és pártoskodás az ünneplő tömegben. Hogyan? Honnan a nagy, a hírtejen fordulat?

A nép kegye s hangulata olyan mint az áprilisi időjárás. Egyszer derül, utána beborul. Egy szer napsütéses, máskor borult az ég!

Az Ur Jézus küldöttje, Pál megjelenik Ikoniumban. Bement a zsidók zsinagógájába. Igét, evangéliumot hirdetett. A megfeszített, de feltámadott Krisztusról tett vallomást, aki neki megjelent, aki őt a tomboló, Krisztusgyűlölőt legyőzte s Krisztusimádóvá tette, aki szeméről levette a hályogot s sötétségből a világosságra, a halálból az életre, a bűnből a hívő életre vezette. Beszédeit nagy tömeg zsidó és görög hallgatta. Jelek és csodák kísérték Pál prédikálását. Nagy tömeg lett hívővé! Nagy öröm, lelkesedés! A tömeg tödül Pálhoz. Csodálatlaltal s áhíttal hallgatja az eddig soha nem hallott igéket. Lelkesednek Pálért.

De a pogányok és zsidók, valamint a városi többség között mozgatom, kavardás, irigység,

féltékenység, harag, gyűlölet támadt. Az a gondolat érlelődik meg, hogy Pált egyszerűen megkövezik s így megszabadulnak attól a bátor hitvallótól, aki oly nyíltan, oly nagy erővel hirdette a feltámadott s a jelenvaló Krisztust!

Elejnte Ikonium örvendezett, lelkesedett Pálért! Zsidó is, görög is nem tudott meggyőző igehirdetésének ellentállani, tömegesen tértek meg és lettek hívők: De egy másik nagyobb tömeg meg gyűlöletteljes kezekkel köveket gyűjtött, hogy agyondobálják vele a Krisztus bátor vitézét!

Ma elismerés, holnap gános! Ma a tömeg ragaszkodik, holnap ugyanaz a tömeg hidegen, ridegen elfordul bálványától! Ma a tömeg felemel valakit, holnap fáradt kézzel leejti. Ma simogat a tömeg valakit, holnap ez a simogató kéz átalakul fenyegető ökölle. Ma édesen csengő, elismerő szavak csendülnek meg a tömeg ajkán, holnap átok repül róla, mely megdermeszt. Ma napsugaras a tömeg arca, holnap pedig olyan, mint a viharzó égbolt!

Bizonyítja Ikonium! De olvasd csak tovább Pál apostol életét, működését! Miután Ikoniumban ugys nagy tömeg lett hívővé, s mivel Pál megtudta, hogy el'ene erőszak készül, elmenekül Listrába. Ott is ugyanazt prédikálta, amit Ikoniumban s amit másutt is prédikált. A megfeszített és feltámadott Krisztust, egyebet nem tudott s nem is akart prédikálni, zsidónak, görögnek, rómainak. Jeleket is tett. Egy sántát meggyógyított. Annyira hatott a listraiakra, hogy lelkesedésükben s bálványukban azt hitték, Istenek jöttek le a mennyből a földre. Nagy lelkesedésükben hirtelen el is nevezték Barnabást Zeusnak, Pált pedig Hermesnek. Sőt a kötelességtudó pap már fekoszorozott bikákat is hozott, hogy a két megjelent Isten liszteletére azokat feláldozzák s nagy ünnepi örömlakomát csapjanak. Pál és Barnabás csak a legnagyobb tiltakozással tudták elérni, hogy a tömeg ne áldozzon nekik s ne nézze s ne tartsa őket Isteneknek, hanemi közönséges halandóknak. A tömeglelkészedés s re-

gaszkodás és hódolat tán sehol sem nyilatkozni meg oly óriási nagy mértékben, mint itt. S mégis mit látunk? Rögtön a 18-ik vers után melyben azt olvassuk, hogy csak nagynehezen tudták a lelkesedő tömeget lecsendesíteni s arra lebeszélni, hogy ne áldozzanak nekik mint Isteneknek; már a 18-ik versben azt olvassuk, hogy az Ikoniumból érkezett élenséges zsidók felbőszítették Listában a tömeget úgyannyira, hogy Pált mint egy rögtönítelő bíróság elé vontatták, minden teketória nélkül megkövezték s mintegy dögiött jószágot kivonszolták a városból s mint akik nagyon jól végezték dolgukat, eltávoztak, Pált otthagya eltemetetlenül a földön!

Ime a néphangulat! A változó népkégy! Ma csodatevő Istent láttak Pálban, holnap megkövezendő gonosztevőt! Ma csodakezü orvosként üdvözik, holnap mint kuruzslót büntetik! Ma a szegény, sötétben bolyongó nép mézesszavainak tanítójaként ünneplik, kinek szavára százak összetörnek, megtérnek, holnap mint népámitót, mint lázítót, mint felforgatót, csend- és rendháborítót, agyonkövezik! Ma koszorúkkal díszített bikaáldozatot akarnak tiszteletére bemutatni, holnap meg őt vonszolják végig a város sáros kövezetén, mint a hirtelen népitélet esztelen haragjának áldozatát! Ma ő az ünnepejt hős, akihez az ezernyi tömeg ragaszkodik, holnap ő a legázolt közönséges gonosztevő, kívül részvét nélkül fordul el az elvakult tömeg. Ma üdvivalgással ültetik

trónra s bájványozzák, holnap haragtól kipirult ábrázattal lelasztják a trónról s sárba tiporják! Oh, a tömeg hangulata, a tömeg lelkesedése, a tömeg ragaszkodása csak olyan ideig-óráig tartó.

Ott van az emberiség legfőbbjeltebb tagja, Jézus Krisztus. Minden szava, minden gondolata, minden érzése, minden tette szeretet. Istennek földi alakban látható, érzékelhető, megfogható s megérthető, megtestesült szeretete. Az igazak szerető szivü tanítója, az eltévelyedettek s bűnösök kereső és megbocsátani tudó pásztora. Tökéletes, mint gyermek, tökéletes, mint férfi. Tökéletes, mint próféta, mint pap, mint király. Ő maga az érzékelhető, a megtestesült élet, az igazság! Világnak, emberiségnek fundamentuma. A földi élet alapköve. Gazdasági, politikai, szociális és egyházi életnek alfája és omegája, kiinduló pontja és vége! Ő minden mindenkiben. Ő nekik sem az egyes, sem az egész emberiség nem tud tenni semmit. Ő egy az Atyával. Ahol Ő van, ott a boldogság, ahol Ő nincs, ott a nyomorúság!

Milyen hódolattal fogadta őt virágvasárnapján a jeruzsálemi tömeg! Micsoda lelkesedés, micsoda öröm! Pál-megölelése egész erdeje emelkedett a levegőbe. Szerető emberkarok emelték magasra s jobogtatták a szeretett Mester felé! Értékes ruhák kerültek le a testről s kerültek a földre, hogy a fejszálló portól is megkíméljék a bevonuló

Legfőbb feladatunk.

Misszió

Isten minden gyermekének az első, általános és legfontosabb feladata a lélekmentés. Új-jászületésünk alkalmával sziveinket megillette ez a kötelesség és ez az isteni ösztön bennünk működik egész halálunkig. Krisztus munkaprogramjában az evangelizálást az első helyre tette. Az Ő hírnöke mindig olyan egyén volt (férfi vagy nő), aki jelkeket akart neki megnyerni. Minden prédikátornak legelső kötelességévé tette, hogy «emberhalász» legyen. Első gyülekezetének, a lélekmentők csoportjának ezt a magas megbízást adta: «Menjete ki a világra és tanítsatok minden népeket.» Jézus lélekmentő munkát végzett dicső földi szolgálata alatt, egész keresztthaláláig. Mennybemenetele után a jeruzsálemi gyülekezetnek utasítást adott az egész világra kiterjedő munkára, nagyarányú lélekmentő hadjáratra. Ez volt az apostolok alapvető és legmagasabb feladata. A gyülekezetek — bármely időben — akkor végezték a legeredményesebb munkát, mikor az evangélium hirdetését tették első és legfőbb kötelességükké. Minden veszélyben van, — ami szent és drága előttünk, — ha nem helyezük a legnagyobb súlyt a misszióra.

A misszió szelleme és ereje az a só, amely megtartja Isten országát. Meggyógyítja a betegségeket a gyülekezetben, kötözi a töröttet,

egyesíti a széthulló részeket, megóvja a prédikátort, gyülekezetet, vasárnapi iskolát, szemináriumot a lelki haláltól, áthatja az egész közösség életét diadalmas isteni erővel és a tagokat egy harcrakész hadsereggé alkotja, az evangélium győzelmére. Olyan szellemet szül, mely kész teszi a tagokat az áldozatra; ez Istennek az az áramot fejlesztő gépe, mely erőhullámaival mindent megmozgat. A misszió Isten jellete, amely a mi szervezetünkkel élővé és erőssé alakítja át. Enélkül hideg mozdonyok vagyunk, melyek lehetetlenül állanak az evangélium sínein. Ha ellenben ez az életet nyújtó isteni erő áthat bennünket, akkor az igazságnak hatalmas hirdetői leszünk és Krisztust nyújthatjuk az elveszett világnak.

Ennek elérésére szükséges, hogy négy fontos tényezőre helyezük figyelmünket:

1. Az ima. Mindnyájunk imája mindnyájunk ért, amely lelkes erővel árad ki, hogy emberek nyerjünk meg Jézusnak. A misszió minden fajtája szükséges: egyéni, házi, imaházi és utcai misszió. Szükséges, hogy rejtett helyen, otthon és mindenütt állhatatosan könyörögjünk Isten erejéért, amely űz bennünket a lélekmentésre. Az ima vezet el bennünket Isten erejéhez; ez az a kulcs, amely megnyitja Isten tárházainak ajtaját, Rendezzünk imaórákat, és imádkozunk, míg szervezkedünk.

2. Mindnyájunk szivét töltsse meg a szentáldozás, — amely valóságos szenvedésekre is kész

jó pásztor, a lelkek megértő s gyógyító királyát. Hozsannát kiáltottak. Hódoltak, mint álzatos, jó alálvalók földi király előtt szoktak hódolni. Öröm, lelkesedés mindenfelé. Derült, napsugaras égből vasárnap. Csütörtök este pedig már beborul az ég. Hidegül a szeretet, alábbszáll a lelkesedés, átváltozik a hűség, oszladozik a tömeg. De helyébe másutt csoportosul, izgul, kapkod, kiabál, tombol, haragszik, fenyegetődzik, követelődzik, majd hangosan beleordítja a még reggeli álmát aluvó város csendjébe: «Feszítsd meg! Feszítsd meg!»

Vasárnap Hozsanna!

Pénteken Feszítsd meg!

Ha Jézus Krisztussal, az Isten ama ártatlan bárányával, egyetlen szereltt fiával így bánt el a tömeg; ha Pál apostollal, ama szorgalmas és hűséges tanítvánnyal így járt el a tömeg; ha ama megszámlálhatatlan sok vértanu férfival és nővel így járt el a tömeg, óh, akkor ne csodáld kedves lélek, hogy ha veled szemben, ki követed Jézust, ki szereted az evangéliumot, ki jól érzed magad a hívők körében, ne csodáld, ha a tömeg veled is úgy bánik! Ne csodáld, ha magasba emelt s aztán mélyre ejtett. Ne csodáld, ha ma virágkoszorú helvez fejedbe s leborul előtted, holnap még töviskoronát nyom fejedbe s ellened lázad. Ne csodáld, ha ma hűzelgő szavakkal s meleg kézzorítással ajkon csókol, holnap pedig tajtékzó dühvel csapja öklét arcodba!

— és forró lelki rokonszenv az elveszett lelkekért. Az eredményes munkához szükséges, hogy minden gyülekezeti tagra teherként nehezedjék reá a lélekmentés vágya. «Aki könnyel vetnek, nagy örömmel aratnak». — ez Istennek az aratási parancsa. Szeretnők, ha vezetőink és tagjaink könnyes szemekkel és meglerhelt szívvel néznék ezt a bűnöző világot.

3. Előkészületek a lélekmentésre. Ha így nagy arányokban vonulunk fel, akkor elő kell készülnünk a lelkek megnyerésére. Kérjük az illetékes ténvezőket, állítsanak be evangélistákat, akik a szolgálatra kiképezettek és szerveznek vasárnapi iskolai csoportokat.

1. Prédikáljuk és hirdessük az evangéliumot a Szent Lélek erejében. Semmi sem menti meg ezt az elveszett világot, csak a megfeszített Krisztus. Az Ő vére, mely a kereszten kiömlött, egyedül alkalmas Isten előtt arra, hogy bennünket megmentsen és meggyógyítson a bűn betegségéből. Ezt kell hirdetnünk, tanítanunk és élnünk, ha azt akarjuk, hogy eredményes legyen. Bár csak minden prédikátor a szószéken, minden tanító a vasárnapi iskolában, szemináriumban, egyetemen — az egész világon — a megfeszített Jézust állítsa be középpontnak, uralkodó és vezérlő Szellemnek és a Szent Lélek ereje által prédikálnak!

(A baptista testvérek «Békehírnök» című lapjának 25-ik számából.)

Ne csodáld, ha a tömeg ma önfeláldozó jó barát, holnap pedig tönkretévő ellenségeddé válik. Ne csodáld, ha ma is van Ikonium és Listra, Nézz Jézusra! Ő átment a «Hozsannán» és a «Feszítsd meg»-en. Utja a mennybe vezetett! Ha Jézust igazán követed Ikonium és Listrán át kell menned, de ne félj, utad nem ott, hanem a mennyben, az Atyánál végződik! W. J.

Negyedévi konferencia Nyiregyházán. Julius 11-én tartotta Funk M. superintendens ennek a konferenciái évek u'olsó negyedévi konferenciáját. Munkánk bár lassan, de mindig terjed. A negyedévi konferencia próbafelvételre ajánlja az évi konferenciába Márkus József és Viktor Róbert testvéreket. Vasárnap délelőtt urvacsoira osztás volt, este pedig evangelizáció, melyen szép számú idegen hallgatóság vett részt.

A nyiregyházi ifjuság még tavaly elhatározta, hogy közös erővel és szorgalommal megmunkál egy kis földet s annak termését gyülekezeti életünk fejlesztésén kívül arra használja fel, hogy a pogány missziót és az árvagyermekeket támogassa. Isten gazdagon megáldotta az ifjuság fáradozását s reméljük, hogy említett célokra szép adományokat juttathatunk.

1. Budakeszi gyermeknyaralás. Isten segítségével ismét megkezdhetjük budakeszi gyermeküdülonkben a nyaraltatást. Jöttek a kis sápadt, azona városi gyermekek. Két-három hét múlva azonban már lényeges javulás áll be legtöbbször. A sápadt arccsók kezdenek telni, pirosodni, a szemek fényleni a boldogságtól. Hogyne, mikor Budakeszin minden olyan szép, olyan kedves. A gyönyörű táj olyan szívet vidámitólag hat reánk. Ahogy a kertajtón kilépünk, benn vagyunk az erdőben. Fürgő kis mókus ugrik merész lendülettel egyik fáról a másikra. A fiuk rovarokat gyűjtenek nagy előszeretettel, pillangókat, szarvasbogarat, csigát, stb. A lányok viszont faágacsokkal s megjegybbel kertet készítenek. Játszadognak, szórakoznak. Naponta kétszer van áhítat: reggel és este. Ilyenkor felhangzik az örömeinek a Hallelujából és Hozsannából. A járókelők meg-megállnak a ház előtt s jóleséssel hallgatják a gyermekeknek Istenet magasztaló énekét. Bár tudnánk annyi gyermeket nyaraltatni, ahányat szeretnénk és ahány jelentkezik. De, sajnos, ami anvagi eszközeink sem kimeríthetlennék! Nyaraltatási akciónkra a gyermekbarátok szives adományait hálásan elfogadjuk!

«Istent önmagadban kell megtalálnod, nem pedig a távolban keresned. Ő mint élő jelenlét, a legközelebb van hozzád.»

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

A bremeni konferencia. Junius 17–20-ig tartott az északnémetországi püspöki methodista egyház 23-ik évi konferenciája dr. Nuelzen püspök elnöklése alatt.

Bremen 300.000 lakost számláló híres kikötő város. Szép házaik igen vonzóak, mert csupa magánházak, bérkaszárnját nem igen látni. Nekem különösen az tűnt fel s az tetszett oly nagyon, hogy az összes házak egy színnel vannak befestve; szürkés fehérek. Az jól esik a szemnek. Nem oly zavaró, mint az össze-vissza való színkeverék.

Bremen volt a német methodizmus kiinduló pontja. Ott láttam a kápolnában elhelyezett márvány emléktáblát, mely jelzi, hogy 1849-ben dr. Jacoby december 23-án egy nagy teremben 400 személlyel tartotta az első methodista Istentiszteletet Németországban. Már 1850-ben megszervezte Bremenben az első methodista gyülekezetet. Azóta már igen sok gyülekezet alakult s alakul még folyton. Isten a methodizmust felhasználta a reformáció földjén, hogy felrázza a racionalizmus által álomba ringatott lelkeket. Termékenyítőleg hatott a methodizmus az összes többi felekezetre, kik a 75 elmúlt év alatt sokszor ellenséges indulattal viselkedtek iránta, de ma már a történelmet és Isten utjait megértő lelkek megértéssel, sőt mondhatni jóakarattal s testvéri szeretettel viselkednek iránta.

Azelőtt megtörtént, hogy a bibliát olvasó, imádkozó methodistákat karhatalommal zavartatta szét egy-egy lürelmetlenebb ev. lelkész, — ma már igen sokszor átengedi az ev. lelkész saját templomát a methodistáknak. Így volt az idén Bremenben is. A vasárnap délelőtti óriási közönségbefogadására a methodista kápolna kicsinek bizonyult, azért átengedték az evangélikusok legnagyobb templomukat (Stephani Kirche). Oly szép volt látni, hogy a methodista és evangélikus mily szépen fér meg egymás mellett egy padban! Oly szép volt, mikor az ev. pap lépett az oltár elé és imádkozott s liturgiát olvasott, utána pedig dr. Nuelzen methodista püspök lépett az oltár szószékére s hirdette ezreknek azt, hogy az Ur 75 év alatt mily hatalmas munkát végzett Németországban éppen a methodizmus által. Rám csodálatos hatással volt, hogy a hallgatóság igen sok tagja évtizedekkel azelőtt ev. volt, — ma pedig mint methodista ült az ev. templomban. Az is megváltozott, mikor az ev. pap a prédikáció után megint az oltárhoz ment s záróimája után kihirdette, hogy a ma gyűjtendő perselypénz **testvéri** megegyezés folytán felerészben a methodistákat, felerészben az evangélikusokat illeti. Az ev. pap szívélyesen üdvözölte templomukban a methodistákat s a methodista püspök viszont szé-

pen megköszönte az evangélikusok szívélyességét. Ime, egy és ugyanazon hajlékban két különböző nevű gyülekezet dicsérte az Istent s szépen megértett egymás mellett. Eszembe jutott a mi kis magyar munkánk s szegény csonka hazánk apró száma- és nádfedeles házikóival, szorgalmas népével. Milyen távol van még a testvéri megértés a hit terén! Hogy irigykednek, marakodnak, gyűlölködnek még nálunk, a magyarok, mert az egyik pápista, a másik kálomista, a harmadik lutheránus, a negyedik baptista, az ötödik pedig methodista! Elgondoltam azt, mikor ülnek majd egyszer minálunk egy és ugyanabban a templomban pl. evangélikusok és methodisták, nem mint vetélytársak, hanem mint egymást megértő testvérek? Vajjon megérem-e még azt az időt? A jó Isten bizonyára örült azon a vasárnapon, mikor evangélikus és methodista oly szép egyetértéssel dicsőítette őt, a minden jó adományozóját! Szent meggyőződésem, hogy a jó Isten nagyon örült annak, ha látná, hogy a mai felekezetek megkülönböztelő jelvényei s nevei, ceremóniái, dogmatikai vitái, válaszfalai ledőlnek s nem maradna egyéb szó, egyéb név, mint az az egy: keresztyén! Krisztus követője. De ettől az időtől még igen messze vagyunk. Én azonban remélem, hogy elérkezik!

A hat napos konferencián dr. Nuelzen elnökölt. Ő, aki oly gazdag tapasztalatokkal rendelkezik, biztos kézzel vezette a tanácskozásokat. Sok értékes felvilágosítást s buzdítást adott a több mint 100 prédikátornak s ugyanannyi laikus delegátusnak. A négy kerületi előljáró tartalmas jelentéseket olvasott fel, a munka előhaladásáról, küzdelmekről, bajokról s Isten csodálatos segítségéről s áldásáról.

Legmeghatóbb része az ilyen évi konferenciának az, mielőtt a tanácskozások megkezdődnek, legelső és legfontosabb dolog, az urvacsora felvétele. Ahányan jelen vannak, mind az Ur asztalához járulnak. A püspök és a kerületi előljáró osztják ki. Ez alkalommal dr. Richardson püspök is segített az Urvacsora osztásban. Külömben ő tartotta minden reggel a biblia magyarázatokat is Rövidségüknek s fnely szántásuknál fogva mindenkil lebilincseltek. Dr. Richardson püspök igen szimpatikus, roppant egyszerű s végtelen szerény megjelenésű ember, akil az egész konferencia megszeretett.

Sok értékes előadás hangzott el esténként, prédikátorok, theol. tanárok és a püspök ajakáról. Az az előadás, amit szeretett püspökünk, dr. Nuelzen ezen a címen tartott: «A methodizmus és a népek egymásközti megértése» oly óriási hatás és lelkesedést váltott ki, hogy a legnagyobb bremeni napilapok is elragadtatással irtak püspökünknek erről a beszédjéről.

Az összes beszédekről és tanácskozásokról s napisajtó tudósításokat küldött s így informálta Bremen és környékének több milliónyi lakosságát arról a szép hivatásról, amit a methodizmus Németországban úgy vallási, mint erkölcsi, mint

szociális téren betölt. A német sajtó, a német politikai hatóságok, kormányközegek és egyéb összes felekezetek, a katolikusokat természetesen kivéve, képvisellették magukat s képviselőik útján ennek a nagy világszervezettel rendelkező egyháznak kívánták Isten áldását. Németországban nagyon megbecsülik a methodismust, mert látják, hogy a német népek erkölcsi és anyagi talpraállításián, lelki újjászületésén s így végeredményben az állam konszolidációján fáradozik s igyekszik Isten országát terjeszteni a 70 milliós néptömeg közt.

Egyik legértékesebb s legismertebb s legkedveltebb alkotása a németországi methodismusnak a diakonissza ügy. Gyönyörű diakonissza anyaházak vannak: Frankfurtban, Hamburgban, Nürnbergben és Berlinben. Hogy az elmúlt időkből hány ezer betegnek szolgáltak a diakonisszák s hánynak enyhítették nemcsak testi, de lelki fájdalmát is, hánynak mutathatták meg a szenvedések napjaiban a Jézushoz vezető utat, azt nem lehet kiszámítani. Azok az anyagi és erkölcsi támogatások, amiket magánosok és hatóságok a diakonissza intézeteknek juttatnak, azok bizonyítják, hogy mily óriási befolyása van intézeteinknek a környezetre, az egyházi és társadalmi s állami életre. Oh, bár szánna el magát sok-sok ifjú methodista festvére erre a végtelen fontosságú szép szolgálatra! Oh, bár adna a jó Isten nekünk magyaroknak is minél előbb ilyen diakonissza anyaházat modern kórházzal s mindennel, ami hozzátartozik! Még megemlítem a bremeni könyvnyomdát és könyvkereskedést, mely már 1860 óta létezik. A legmodernebb gépekkel van felszerelve. Hozzáértő emberek vezetik. Ami könyvnyomdánk s könyvkereskedésünk a könyvtermelő Németországnak is egyik legnagyobb és legjobb nevű cége. A nyomtatott szó nagy hatalom s nyomdánk ezt a nagy hatalmat igénybe veszi most már 65 év óta. Ki tudná megmondani, hány embernek jutott ilyen módon is a kezébe Isten drága igéje?

Átdott napok, szép órák voltak a bremeni 75 éves jubileumi konferencia napjai. Isten nagy dolgokat cselekedett az elmúlt 75 év alatt. A kicsiny mustármag terebélyes fává növekedett! 1850-ben egy hívő lélek jött Amerikából Bremenbe s ma ő és későbbi munkatársai által a methodismus elterjedt egész Németországban, sőt a német methodista prédikátorok útján Syájabban, Ausztriában s Magyarországon is. Ma a felnőtt tagok száma meghaladja az 52.000-et, a vasárnapi iskolában 57.500 gyermeket oktattunk, több, mint 1144 helyen szolgálunk. Az Ur maga nyitotta az ajtót az európai methodismus előtt, azért emberi rosszakarát nem is akadályozhatja. Istentől van megbízatása s ezt kell végeznie! Ez erős meggyőződés! A jó Isten áldja meg a két jubileumi konferenciára kiszórt magvakat, hogy azok jó gyümölcsöket teremjenek az örökkévalóság számára!

A magyarországi methodismus pedig, mely a németországinak egyik mellékhatása, eddigi fejlődésében ugyancsak azt mutatja, hogy van isteni rendeltetése. Erőmet, tudásomat, tapasztalatomat ennek a szervezetnek keretén belül akarom Isten segítségével érvényesíteni szeretett magyar hazánk, erkölcsi ujjászületésére s jobb jövőjének előmozdítására. A jó Isten használja fel mint eszközt a magyar methodismust is, — hogy ennek révén sok-sok magyar ember találja meg a Jézus Krisztust és általa a békességet, boldogságot, örök életet!

W. J.

«Csak nem hozol szegényt a családra?»

Jóska egy nap boldogan jött haza. Tuláradó szívevel beszélte el édesatyjának, hogy egyik jó barátjával, a hívő Kovács Andriával a methodisták ifjusági óráján vett részt. Elbeszélte, hogy ott sok fiatalembert látott s azok, mind, hogy örültek, mikor őt körükben üdvözölhették. Elmondta azt is, hogy ott mily szépen énekeltek s azután buzgón imádkoztak s ahányan voltak, mind olvastak a bibliából, szépen, sorban, megfontoltan. Azután beszélgettek és elmélkedtek az elmondott igék felett. Ő ilyesmit eddig még nem látott! Sohasem hitte volna, hogy a hívő ifjuság is oly szépen s oly hasznosan tudja idejét eltölteni. Eddig úgy volt értesítve, hogy a hívők nem örülnek, nem tréfálkoznak, hanem egész nap savanyu ábrázattal olvassák a Bibliát s órák hosszat imádkoznak. De Jóska most személyesen meggyőződött róla, hogy egész másként áll a dolog. Nagy kedvet érzett, hogy ezental Kovács Andriával állandóan látogalja majd ezeket a szép összejöveteleket. Mikor édesatyjának, ki jómódu gazda ember volt, ezeket mind elmondotta, azt hitte, atya is majd örül, hogy fia ilyen jó társaságba került, hol lelke tiszta marad a világ szennyétől. De nem így volt. Apja szinte megijedve azt mondotta: «Mit gondolsz, Jóska fiam, hát csak nem ment el az eszed, hogy te is azok közé a szedettvedett hívők közé jársz, ahova mindenféle ringyongó nép jár? Hisz a mi családunk tisztességes becsületes család. Nem is a legutolsó a faluban. Mi szükség arra, hogy egy olyan módos gazdafiu, mint te vagy, beálljon a hívők közé? Verd ki fejedből ezt a butaságot! Csak nem hozol szegényt a családra?»

Jóska nagy szívetek meresztelt apjára. Nem tudta megérteni, hogy miért hozna ő szegényt családjára, ha azok közé a fiatal emberek közé járna, akik mind józan életűek, nem döhányoznak, nem kártyáznak, nem isznak szeszest, nem báloznak s tiszta erkölcsűek. Ő még nem

tudta, hogy a világi nép hogyan gondolkozik a hívőkről. Édes apja, hogy fiát visszatartsa a hívők gyülekezetétől, azt mondta fiának: «Tudod mit, fiam, vedd ki fejedből azt az ostobaságot és hallgass édes apádra, ki csak javadat akarja. Ugy is lehet az ember tisztességes, ha nem jár a hívők közé. Keress inkább más társaságot. Aztán mondd meg vajamit. Hogy jobban szórakozhass, veszek egy biciklit számodra, de megkívánom, hogy a hívőktől elmaradj. Gondolkozz ezek felett és válassz okosan: vagy a biciklit vagy a hívőket választod!»

Jóska, akinek lelkében még nem élt a komoly törekvés azután, hogy lelke üdvösségét munkálja s aki még nem ismerte eléggé a hívőket s a Krisztust — rövid gondolkodás után inkább a biciklit választotta.

Az apa pedig nagyon örült, hogy fia ilyen okosan választott s feladta a hívőket. Ő azokat mind bogarás embereknek, tulzóknak, rajongóknak tartotta.

Még jobban örült, mikor Jóska többi világi barátjaival egy sportegyletet alakítottak. Azt mondta magában, hogy ilyesmi kell a mai ifjúságnak: Bicikli, torna, sportolás, kirándulás, tánc. Miért fiatal az ember, ha nem azért, hogy tombolja ki magát. A mustnak is forni kell, hogy jó bor legyen belőle. Biblia, imádkozás nem való fiatalembernek, az a vénasszonyoknak való. A szenteskedéssel s bibliaolvasással ráér az ember mire megvénül, vagy mire beteg lesz.

Csak hogy a biciklizés, a kirándulások, a sportolás rendszeren a korcsmában végződik. Jóska is megtanult inni. Elcinte a társaság kedvéért ivott, később azért, mert megszokta s mert megkívánta.

Egy nap megint ott iszogatótt egyik barátjával a korcsmában. Valami nézeteltérés lámadt köztük. Szóváltás támadt, majd tettelegességre került a dolog. Jóska bieskál rántott s barátjába dőlt.

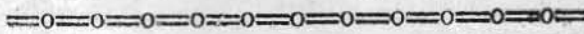
Jóskát a korcsmai szurkálásért pár év börtönnel ítélték. Ezzel «szégyenl hozott a családra!».

Mikor édesatyja meglátogatta Jóskát a börtönben, szemrehányásokkal illette, hogy hogyan feledkezhetett meg magáról ennyire, s hogyan hozhatott ilyen szégyent az ő tisztességes családjukra. Jóska nevetett s azt válaszolta apjának: «Ennékiéssel még atvám, hogy én valamikor a metodisták ifjúsági együletébe akartam járni? De te ellenezted! Tudd meg, hogy nyomorúságnak s bűnömnek te vagy az oka!»

Kedves barátom, vajon te választottál-e már a világ és Krisztus közt? Választanod kell! Vagy a világot szived, vagy a Krisztusé! Történelmünk szépen mutatja, hova vezet annak utja, aki a világot választja! Őli, ne hallgass a rossz tanácsadókra, akik azt mondják, hogy nem illik az ifjúság kezébe a biblia, hanem a kártya, a

boros üveg; hogy szégyen, ha egy fiatalember vagy egy hajadon a hívők ifjúsági egyesületébe jár, ahelyett, hogy tánciskolába vagy bálba járna. Ne hallgass ilyen beszédre, mert ez a Sátán beszéde, ki szeretne elcsábítani s testileg, lelkileg lönkretenni. Válaszd Krisztust! Kövesd őt, és csakis őt, azokkal egyetemben, akik szintén elszakadtak e világtól s követik a Krisztust, mert őt jobban szeretik, mint e világot! Válassz még ma, válassz most rögtön!

Németből szabadon átdolgozta W. J.

A mostoha. Modersolin lelkész lapjában ezeket olvassuk: A mostoha anyának helyzete mindig nehéz. Ha már az édes anyának is nagy bölcsességre van szüksége, a gyermeknevelésnél, akkor a mostohának kétszeres bölcsességre van szüksége. Minden gyermek néha rossz s akkor büntetést érdemel. Ha azonban a mostoha verést osztogat, akkor az emberek azt mondják: «Ime, erre csak egy mostoha anya képes.» Ha pedig nem bünteti a gyermekeket, mikor rosszak s megérdemelnék, akkor a gyerekek még rosszabbak lesznek. Ebben az esetben is a mostohát szidják. A mesékben is sokat szerepel a gonosz mostoha s az újságokban is eleget lehet olvasni a mostoha anyákról. Sokszor tuloznak is a mesék, meg az újságok s a mostohákról rosszabb híreket terjesztenek, mint amilyenek a valóságban. Igen sokszor a rokonság felizgatja a gyermekeket s a mostohák ellen lázítja. Ezzel a gyermekek életét megmérgezik s a mostoháknak is roppant megnehezítik a helyzetét. Minden mostohának azt a tanácsot adom, hogy az emberek rágalmazó szavaival ne törődjenek, hanem álljanak az Ur előtt sőtölve vegyenek tanácsot, általa vezetessék magukat. Ha a gyermek büntetést érdemel, akkor bizony meg kell büntetni, akármit is mondanának az emberek, ezzel nem kell törődni, mert hiszen a mostoha nem embereknek, de Istennek tartozik felelősséggel tetteiért. Vizsgálja magát mindenki, vajon nem-e beszélt már szintén sok rosszat a mostohákról s nem-e rágalmazta őket ok nélkül? Nagy a veszély ott is, ahol a mostoha nem bünteti a gyermekeket, csak azért, hogy ily módon kedveltesse meg magát. De ez az eljárás teljesen elhibázott, mert így a gyerekek feltétlenül elromlanak. Az olyan gyermek, aki mindenkor, mindenben a saját akaratát viszi keresztül, nem sikerül. Éppen azért még egyszer ismétlem, ha egy mostoha igazán teljesíteni akarja kötelességét, akkor ezt csak úgy teheti, ha az Urtól fogad el tanácsot s érzi az előtte való felelősség sulyát. Ha a mostoha így fogja fel hivatását s így is él, akkor férjenek s gyermekeinek szere-

telét s ragaszkodását, valamint tiszteletét érdemi. Akkor nagyot vétkszik a férj, ha második feleségéről, aki iránta való szeretetből vállalta magára a mostoha nehéz szerepét, mégis tiszteletlenül nyilatkozik. Igaz keresztyén ember ilyesmit nem tesz. Igazi, jó mostoha anyát még az édes anyánál is jobban kell tisztelni s szeretni, mert munkája s helyzete sokkal nehezebb s felelősségteljesebb.

Amit laptársunk a mostoháról irt, aláírjuk mi is. A mostoha helyzete különösen ott nehéz, ahol már idősebb gyermekeket vesz át. Azok a mostohában ritkán az édes anyát, inkább a családba tolatkodott «idegen asszonyt» látják. Az elhalt első feleség rokonsága pedig legtöbb esetben szintén igen nehezé, sőt sokszor lehetetlenné teszi, a második asszony, a mostohának működését. Oly mostoha, aki sem a gyermekek, sem a rokonok részéről nem részesül üldözletésben, félreismerésben, gyanúsításban — talán nincs is! Pedig mostoha nélkül igen sok család egyszerűen nem is tudna tovább fennállani. Mi a mostohákat Jézus Krisztushoz utasítjuk — tanuljanak tőle türelmet, alázatosságot, reménykedést, önmegtagadást, szeretetet és szolgálatot. Akik az ő követői, azok a mostoha anya szerepében is sok áldást tudnak hozni férjre és gyermekekre egyaránt! A mostohákra is áll különösen Mesterünk eme kijelentése:

«En nélkülém semmit sem tehettek!»

W. J.

ESTI HANGULAT.

Mily csendes az alkonyi óra,
A nap mosolyogva tűn el,
Lágy halkán a fűgő madárka
Szép esti imát énekel.

Hallgatnia kell a virágnak,
Mert szó neki nem adatott.
De mint ki imádkozik halkán,
A kelyhe aláhanyallott.

Im minden a távol s közelben
Imában jöházkodik fel
És szívemet egyre unszolja
Imádkozni te is jövel.
Németből ford.

Elpis.

«A jóság annyira távolbaható, hogy ha az élet tengerében csak kicsiny kavics alakjában dobjuk is bele, az általa előidézett hullámocskák végül az egész vízfelületet mozgásba hozzák.»

BIBLIA-OLVASÓ KALAUZ

Augusztus.

- Szombat:** 1. Sám. 15., 12—23. Jer. 23., 16., 29. Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test. 1. Móz. 63., Mikor eljő a vigasztaló, megfedi a világot, mivel nem hisznek én bennem. Ján. 16., 8., 9.
- vasárnap:** Mát. 7., 13—23. Róm. 8., 12—17. Emlékezzél meg Uram a te szolgálóidnak gyalázatjokról. 89. zsolt. 51. És ne vigy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mát. 6., 13.
- hétfő:** 118. zsolt. 14—29. Ap. cs. 20., 25—38. És kerestek engem és meggtaláltok, mert teljes szietekből kerestek engem, azt mondja az Ur. Jer. 29., 13., 14. Keressék az emberek az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jól lehet, bizony nincs messze egyiköktől se. Ap. cs. 17., 27.
- kedd:** 1. Sám. 15., 24—35. Ap. cs. 21., 1—14. Az Ur az én osztályrészem és poharam. 16. zsolt. 5. Mily nehéz azoknak, akik a gazdagságban biznak, az Isten országába bemenni. Márk. 10., 24.
- szerda:** 1. Sám. 16., 1—13. Ap. cs. 21., 15—26. Dávid megerősíté magát az Urban, az ő Istenében. 1. Sám. 30., 6. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek, az én nevemben, ott vagyok közöttük. Mát. 18., 20.
- csüt.**: 1. Sám. 16., 14—23. Ap. cs. 21., 27—40. Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony, nemzetség vagy törzs, akinek szíve elforduljon e napon az Urtól. 5. Móz. 29., 17. Pál és Barnabás biztatták őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében. Ap. cs. 13., 43.
- péntek:** 1. Sám. 17., 1—11. Ap. cs. 22., 1—16. Imé az én szolgálóm, akit gyámolítok az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam öbelé, törvényt beszél a népnek. Es. 42. És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük népnek és tegyünk bizonyosságot, hogy ő az Istentől rendelt bírása a népnek. Ap. cs. 10., 42.
- Szombat:** 40. zsolt. Péld. 16., 1—9. Az egek hirdelik az ő igazságát, és minden nép látja az ő dicsőségét. 97. zsolt. 6. Hanem a Őni nálatok van, azt tartjátok meg. Ján. jel. 2., 25.
- vasárnap:** Luk. 16., 1—12. 1. Kor. 10., 1—13. Igaznak tartom azért, minden határozatot és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölm. 119. zsolt. 128. Mert tied az ország, hatalom és dicsőség. Ámen. Mát. 6., 13.
- hétfő:** 119. zsolt. 1—24. Ap. cs. 22., (17—30. És tudjátok meg ma, mert nem a ti fiaitokkal szólok, akik nem tudják és nem

- látták az Urnak a te Istenednek fenytését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját. 5. Móz. 11., 2. Ebben gyakorlom magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor. Ap. cs. 24., 16.
11. *kedd:* 1. Sám. 17., 12—25. Ap. cs. 23., 1—4. Az Ur igazságot szolgáltat az árváknak és az özvegyeknek; szereli a jövevényt, adván neki kenyeret és ruházatot. 5. Móz. 10., 18. Nem hagyta magát tanubizonyosság nélkül, mert jólévönk volt, adván menyből esőket és termő időket nekünk és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket. Ap. cs. 14., 17.
12. *szombat:* 1. Sám. 17., 26—38. Ap. cs. 23., 12—21. Isten közelsége oly igen jó nekem. Az Ur Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem mindente cselekedetedet. 73. zsolt. 28. Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tet-szeni. Zsid. 11., 6.
13. *csüt.:* 1. Sám. 17., 39—58. Ap. cs. 23., 22—35. Lelkemet adtam ő belé, törvényt beszélt a népnek. Es. 42. És megismertetem ő velők a te nevedet és megismertetem, hogy az a szeretet legyen öbennök, amellyel engem szerettél. Ján. 17., 28.
14. *péntek:* 1. Sám. 18., 1—16. Ap. cs. 24., 1—9. És költést tőn, fogada az Ur és a király és a nép között, hogy ők az Urnak népe lésszenek. 2. Kir. 11., 17. Nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek nevezlessék, mert készített nekik várost. Zsid. 11., 16.
15. *szombat:* 1. Sám. 19., 1—12. Jer. 7., 1—11. Mert tudja az Ur az igazak útját; a gonoszok utja pedig elvész. 1. zsolt. 6. Néktek pedig még a fejeitek hajszálai is mind számon vannak. Mát. 10., 30.
16. *vasárnap:* Luk. 19., 41—48. 1. Kor. 12., 1—11. Mert az Izráel fiai sok ideig maradnak királyok és áldozatok nélkül azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat, az Istenüket és Dávidot, az ő királyukat. Hos. 3., 4., 5. Mindent nekem adott át az én jatyám. Mát. 11., 27.
17. *hétfő:* 119. zsolt. 25—48. Ap. cs. 24., 10—27. Én pedig néked könyörgök, oh Uram, jó kedvnek idején, oh Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgas meg engem. 69. zsolt. 14. Nem tudjátok-e, hogy nekem azokban kell foglalatosnak lennem, melyek az én atyámnak dolgai. Luk. 2., 49.
18. *kedd:* 1. Sám. 20., 1—16. Ap. cs. 25., 1—12. Az Ur a te Istened, az átkot néked áldásodra fordította, miellyel szerettél téged. 5. Móz. 23., 6. Legyetek azért irgalmasok mint a ti Atyátok is irgalmas. Luk. 636.
19. *szombat:* 1. Sám. 20., 17—42. Ap. cs. 25., 13—27. És az én lelkemet adom belétek és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok. Ez. 36—27. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap az ő atyjoknak országában. Mát. 13., 43.
20. *csüt.:* 1. Sám. 23., 14—28. Ap. cs. 26., 1—18. Imé az én markimba metszettek fel téged. Es. 49., 16. Legyetek követői azoknak, akik a hit és a békeséges türes által örökiik az igéreteket. Zsid. 6., 12.
21. *péntek:* 1. Sám. 24. Ap. cs. 26., 19—32. Hallatszani fog még e helyen az örömmek szava. Jer. 33., 11., 12. Az éjszakán látás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, kérve őt és mondván: Jer által Macedóniába és légy segítségül nekünk. Ap. cs. 16., 9.
22. *szombat:* 1. Sám. 25., 1—12. Dan. 9., 15—18. Mikor meg sokisodtak benne az én aggodásaim, a te vigasztalásaid megvidámitották az én lelkemet. 94. zsolt. 19. Nem hagylak titeket árvául; eljövök tihozzátok. Ján. 14., 18.
23. *vasárnap:* Luk. 18., 9., 14. 1. Kor. 15., 1—10. Megkoronázod az esztendő jóvoltoddal. 65. zsolt. 12. Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért. Zsid. 121.
24. *hétfő:* 119. zsolt. 49—72., Ap. cs. 27., 1—19. Ő jelenti még a mély és elrejtett dolgokat. Dan. 2., 22. Mikor eljő az igazságnak jelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Ján. 16., 13.
25. *kedd:* 1. Sám. 25., 13—31. Ap. cs. 27., 20—32. Örvendeznek előtted az aratók örömevel. Es. 9., 3. Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem. Ján. 15., 11.
26. *szombat:* 1. Sám. 25., 32—42. Ap. cs. 27., 33—44. Hiszen tenálad van bocsánat, hogy féljenek téged. 130. zsolt. 4. Isten fejedelemmé és megtartóvá emelté Jézust, hogy adjon az Izráelnek bünbánatot és bűnöknek bocsánatát. Ap. cs. 5., 31.
27. *csüt.:* 1. Sám. 26., 1—12. Ap. cs. 28., 1—15. Náladnál egyebben nem gyönyörködöm e földön! 73. zsolt. 25. Amit könyörgésekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek. Márk. 11., 24.
28. *péntek:* 1. Sám. 26., 13—25. Ap. cs. 28., 16—31. Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyosságot ellened. 81. zsolt. 9. És nincsen senki másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk. Ap. cs. 4., 12.
28. *szombat:* 1. Sám. 28., 3—25. Es. 29., 18—21. Ki beszélhetné el az Ur nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőségét? 106. zsolt. 2. De, aki mindvégig megáll, megtartatik. Mát. 10., 22.
30. *vasárnap:* Márk. 7., 31—37. 2. Kor. 3., 4—9. Avagy nem parancsoltam én meg nekéd légy bátor és erős? Jozs. 1., 9. Urunk, adjad a te szolgálidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet. Ap. cs. 4., 29.
31. *hétfő:* 119. zsolt. 73—96. 1. Tes. 1. Megemlékezett rólunk alacsonyosságunkban, mert örök-ké való az ő kegyelme. 136. zsolt. 23. A ti békétürestek által nyeritek meg a lelketeket. Luk. 21., 19.